

בת הטוחן היפהפה

י. מרקל

ע"פ "אגדות הנובר" 1854

הייתה פעם בת טוחן יפהפה, שחיה עם הוריה בטחנת קמח. פעם הגיעה שנה גרועה והאיכרים הביאו כל פעם פחות גרעינים לטחנה. ויום אחד הטוחנת גירדה את הגרעינים האחרונים שמצאה, שמה סיר גדול על האש ובישלה מהם דייסת שיבולת שועל.

ובזמן שבחשה את הדייסה אמרה הטוחנת "כשנגמור לאכול את הדייסה, נאלץ למות." הריח הטוב של הדייסה דגדג לטוחן באפו. הוא הלך לפי הריח אל המטבח ולקח תרווד עץ לידו כדי לטעום מהדייסה. אך הטוחנת נזפה בו "תחכה עד שנשב כולנו ביחד לאכול מזה!"

ומאחר שהטוחן התעקש עדיין לטעום מהדייסה הטוחנת הורידה את הסיר מהתנור, שמה אותו על ראשה ורצה החוצה מהבית והטוחן עם

התרווד אחריה. ובת הטוחן היפהפה, שגם היא רצתה לטעום מהדייסה הטעימה, רצה אחרי שניהם. וכך הם רצו דרך אחו ושדות עד היער, הטוחנת עם הסיר על ראשה, הטוחן עם התרווד בידו ואחרי שניהם בת הטוחן היפהפה.

אך כשהם הגיעו לקצה היער בת הטוחן היפהפה אבדה נעל אחת ועוד לפני שיכלה להתכופף כדי לחפש אותה, הטוחנת עם הסיר על ראשה והטוחן עם התרווד בידו נעלמו עמוק-עמוק בתוך היער החשוך.

בת הטוחן היפהפה הייתה לגמרי מיואשת. היא התיישבה על הארץ והתחילה לילל, לילל ולילל. אך בזמן שכך ישבה ויללה מהשיח שעל ידה יצאה פיה ששאלה "נערת, למה את מיללת בקול שובר הלב כזה?"

"כי אני צריכה לילל! אמא שלי בישלה דייסת שיבולת שועל מהגרעינים האחרונים שהיו לנו, ואבא שלי רצה לטעום מהדייסה ואז היא לקחה את הסיר על ראשה ורצה מהבית ואבא עם

התרווד אחריה. גם אני רציתי לטעום ורצתי אחריהם. ועכשיו אבדתי נעל שלי ובינתיים שניהם נעלמו עמוק-עמוק בתוך היער החשוק!"

"אבל נערת, בגלל זה את לא צריכה מיד לילל כל כך" ניחמה אותה הפיה הטובה "תעשי מה שאומר לך. תכנסי עכשיו לתוך היער העמוק-עמוק הזה ולכי עד שתגיעי לקרחת יער. שם תראי טירה נהדרת ותכנסי לתוך הטירה הזו. בטירה יבואו מולך שני משרתים ועל זרועותיהם בגדים, אחד מפשתן ושני ממשי והם ישאלו אותך איזה מהבגדים את רוצה. תיקחי את בגד המשי ואם ישאלו אותך למה בחרת כך תגידי 'הרי נולדתי במשי'."

והפיה נעלמה.

בת הטוחן היפהפה עשתה בדיוק כפי שאמרה לה הפיה. היא נכנסה עמוק לתוך היער החשוק, הגיעה עד קרחת יער עם טירה וכשרק נכנסה לטירה באו מולה שני משרתים ששאלו האם היא רוצה לקחת בגד פשתן או בגד משי. מובן שהיא

לקחה את בגד המשי וכששאלו אותה מדוע בחרה כך ענתה "הרי נולדתי במשי".

כמו בכל טירה גם בטירה הזו חי נסיך וכשהוא ראה את בת הטוחן היפהפה ושמע שהיא נולדה במשי, אמר לעצמו "היא שווה לי." והוא שאל אותה מיד האם היא מוכנה להיות לאשתו. וכמובן שבת הטוחן היפהפה לא יכלה לומר "לא" ומיד סוכם על יום החתונה.

אבל פעם, כשבת הטוחן היפהפה חיכתה לחתונה, הביטה דרך החלון ואת מי ראתה פתאום שרץ דרך קרחת היער? את אמא שלה, הטוחנת, עם סיר דייסה על ראשה ואת אבא שלה, הטוחן, עם התרווד בידו שרץ אחריה. זה נראה לה מצחיק והיא פרצה בצחוק גדול.

איזו טיפשה!

כי הנסיך שמע את הצחוק שלה ושאל מיד מדוע היא צוחקת כל כך חזק! והרי היא לא יכלה לומר לו שהיא ראתה את אמא שלה שרצה עם סיר דייסה על הראש דרך קרחת היער ואת אבא

שלה שרץ אחריה עם התרווד בידו! ולכן היא אמרה "אך, חשבתי רק כמה אורחים אנו צריכים לארח ביום בחתונה שלנו בתוך הטירה הקטנטונת הזו."

"איך זה?" שאל הנסיך "יש לך אולי טירה גדולה יותר?"

"בוודאי" ענתה בת הטוחן היפהפה.

"אז נערוך את החתונה בטירה שלך" אמר הנסיך והלך.

"וי! מה היא עוללה עכשיו? מאין היא תיקח טירה, ועוד גדולה ויפה יותר מזו של הנסיך. מרוב ייאוש היא רצה ליער, התיישבה על הארץ והתחילה לילל, לילל ולילל. ואז נפתח לידה שיח ויצאה ממנו פיה: "למה את שוב מיללת בקול שובר הלב כזה?"

"כי אני שוב בצרה! הסתכלתי מחלון הטירה וראיתי אמא שלי עם סיר הדייסה על ראשה שרצה דרך קרחת היער ואבא שלי שרץ אחריה עם התרווד בידו. ופרצתי בצחוק כי זה נראה לי

מצחיק. אבל הנסיך שלי שמע שצחקתי ושאל למה. והרי לא יכולתי לומר לו שאמא שלי, הטוחנת, רצה דרך קרחת היער עם סיר דייסה על ראשה ואבא שלי, הטוחן, רץ עם התרווד אחריה. הוא היה מיד יודע שלא נולדתי במשי! לכן אמרתי שצחקתי מהטירה הקטנטונת שלו. והוא שאל האם יש לי טירה יותר גדולה ואז אמרתי 'בוודאי'. אבל הרי אין לי כל טירה!"

"אבל נערת, בגלל זה לא צריך מיד לילל כל כך!" אמרה הפיה הטובה "תעשי מה שאומר לך עכשיו! ביום החתונה תכנסי לתוך מרכבה ותזמיני את כל האורחים להיכנס למרכבות ותצאו לדרך. אז ייצא כלב פודל לבן מאחד השיחים, אתם תיסעו אחריו והוא יוביל אתכם לקרחת יער שעליה עומדת טירה עוד יותר יפה ושם הכל כבר יהיה מוכן לנשף החתונה שלכם."

והפיה נעלמה.

ובאמת כך גם קרה. ביום החתונה התיישבו כל האורחים במרכבות ויצאו לדרך. הם נסעו אחרי

כלב פודל לבן שהוביל אותם לטירה עוד יותר יפה
ושם יכלו להתיישב לשולחנות שהיו כבר ערוכים
ולחגוג את החתונה.

ובזמן שכולם חגגו נפתחו פתאום דלתות של
האולם ומי נכנס פנימה בריצה? הטוחנת עם סיר
דייסה על ראשה והטוחן עם תרוד עץ אחריה.
"מי הם אלה?" שאל הנסיך.

ואז בת הטוחן היפהפה אזרה אומץ ואמרה
"אלה ההורים האהובים שלי!"
"אבל מה יש להם שם בסיר?"
"דייסת שיבולת שועל טעימה מאוד."

וכל אורח החתונה יכול היה לטעום כף דייסת
שיבולת שועל הטעימה וזה טעם להם יותר
מאשר כל מטעמי החתונה.